

Sigfrid Lindström

De besegrade. Dikter

Geber. Stockholm. 1927.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Kungl. biblioteket.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Kungl. biblioteket och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/LindströmSigfrid/titlar/DeBesegrade/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

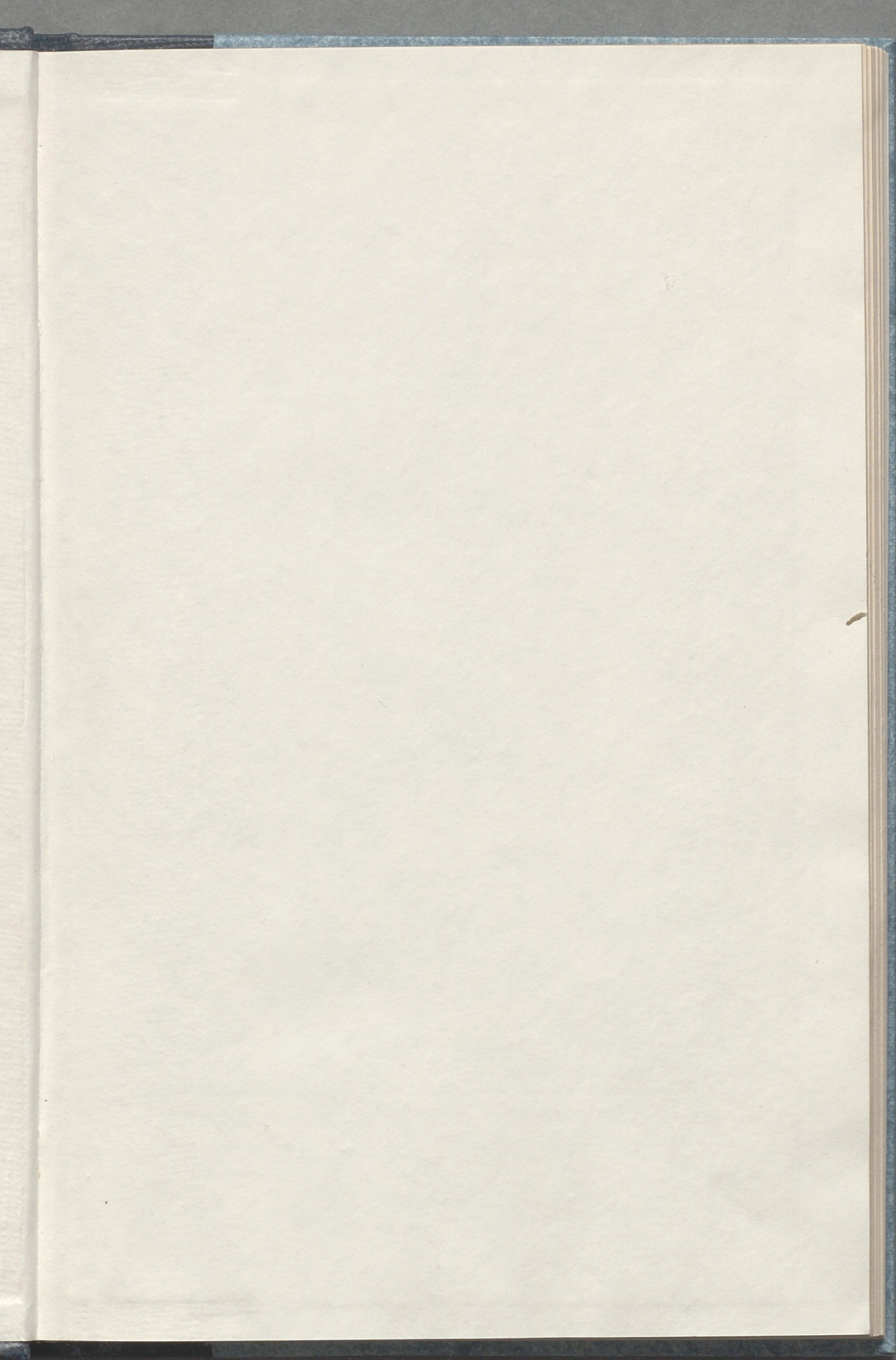
<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb1338845-faksimil>

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

Vitt.

Sv.

Kungl.
stc

Vi

Sv

V. 28
S. 1
(13)
0

DE BESEGRADE

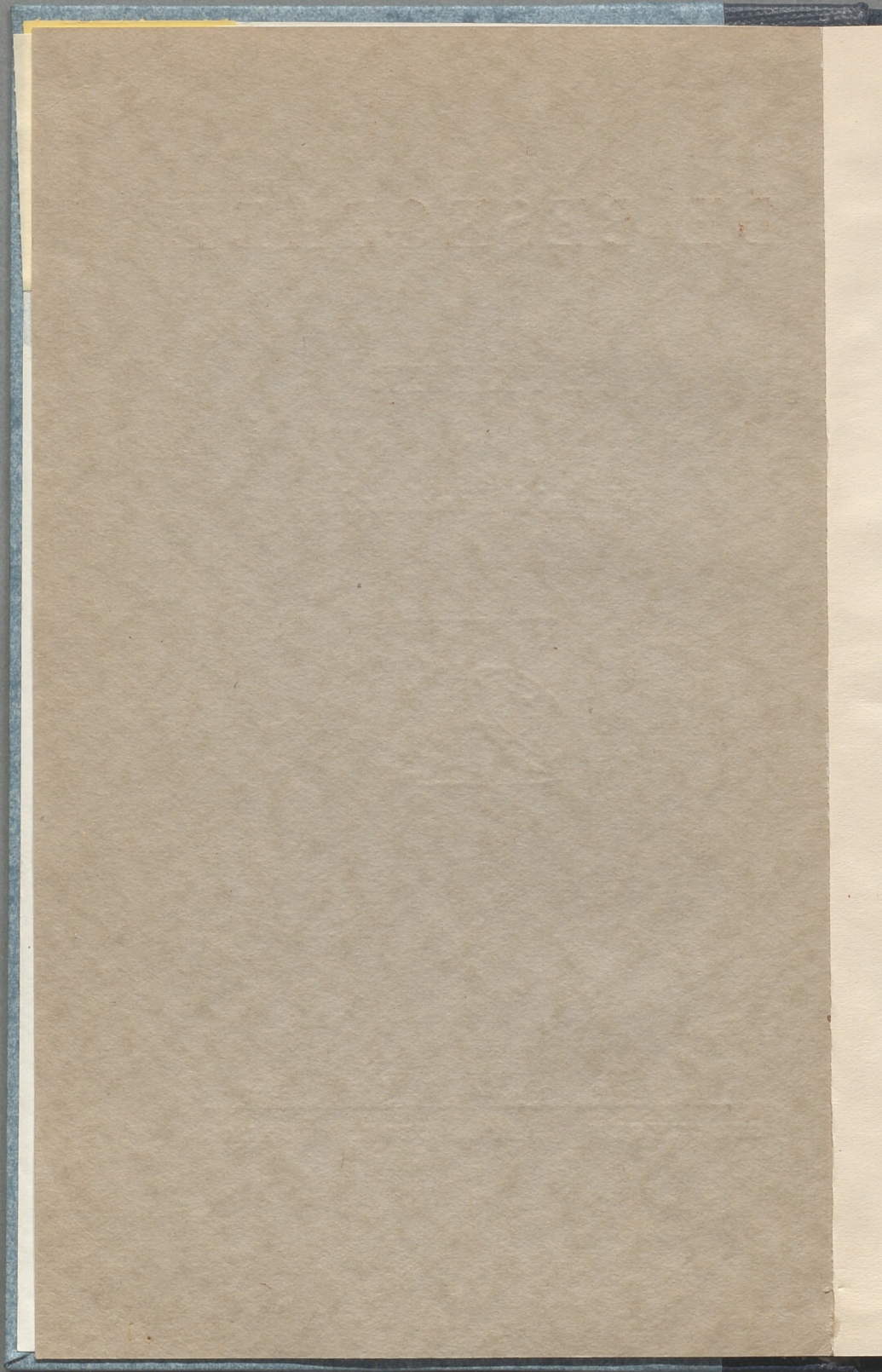
DIKTER

av

Sigfrid Lindström

.....
STOCKHOLM / HUGO GEBERS FÖRLAG

SIGFRID LINDSTRÖM

DE BESEGRADE

SECRET

DE BRITAIN

DE BESEGRADE

DIKTER

AV

SIGFRID LINDSTRÖM

STOCKHOLM
HUGO GEBERS FÖRLAG

DE BESSEGRADE

DIKTER

ISAAC MARCUS' BOKTR.-AKTIEBOLAG

STOCKHOLM

1927

STOCKHOLM
HUGO GERNER FÖRLAG

INNEHÅLL

	Sid.
Såpbubblor	7

I

Den döde guden	11
Ikaros	13
Tersites och Achilles	15
Filoktetes på Lemnos	17
Väven	20
Slaven	22
Marmorbrottet	24
De besegrade	25
Pilgrimen	27
Lekaren och djävulen	29
Don Quijotes självbesinning	37
Sancho Panza	39
De tre. Efter Nicolaus Lenau	41
Officiell kommuniké	43
Önskestunden	44
Gudarna, de älskande och tekoppen	45
Den hemlöse	48
Slutet på sagan	50
Pölen	52
Aftonro	54

SÅPBUBBLOR

"... The Fancy cannot cheat so well
As she is famed to do ..."

Keats.

Jag blåser bubblor, fast jag visst bort hinna
att bli för gammal för den småbarnsfröjden.
Ett barnsligt nöje kan jag ännu finna
i mina små ballongers färd mot höjden.

De dansar runt som i ett kosmiskt vimmel,
som granna himlakroppar i sin eter,
och när jag ser dem spegla jord och himmel,
så är jag stolt som om jag skapt planeter.

Men varje bubbla, jag från röret skickar,
bär också med sig på sin färd däroppe
min egen bild, som mjältsjukt mot mig blickar.

Och bubblan brister när den stoltast glider;
det faller plötsligt ner en liten droppe
i ögat, och det sticker till och svider.

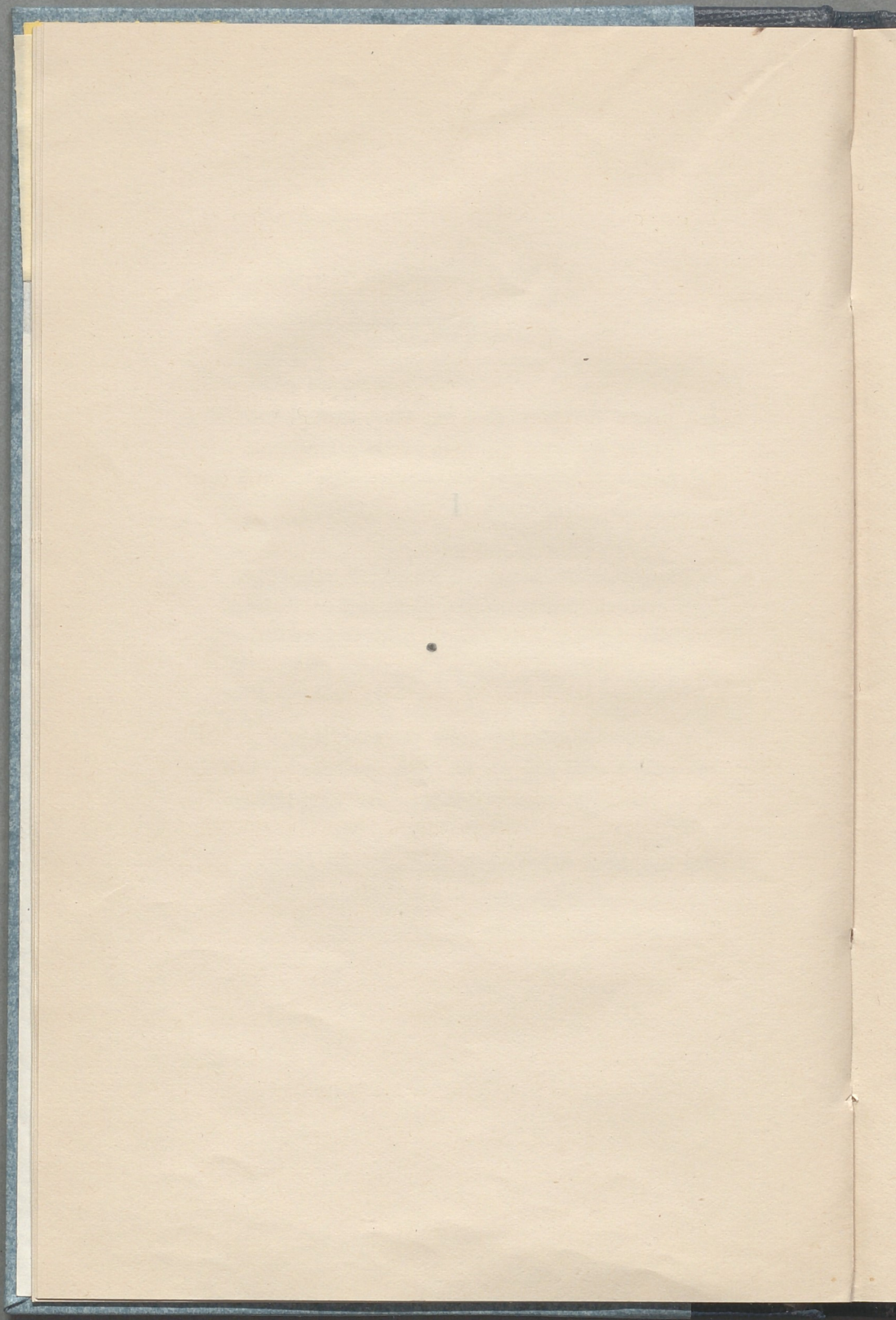
1. Jag lifver lifsliden, fast jag vider bort minna
 att du för gammal för den söndagsbilden
 Ett barnligt öga kan jag dock se
 I minna som hällongens till och lifden
 De hanson fönt som i en korniskt vinnel
 som kunnat hinstäppler i sin eler
 Och när jag ser den spegla jord och himmel
 så är jag stolt som om jag skapt hvarst
 Men när jag blickar, jag kan dock se
 Här också med sig på sin färd däröfve
 min egen bild, som niffligt med mig blickar
 Och hufvud blickar när den stannat lifder
 det lifer glömligt när en lifer stöppe
 I ögat och det stöcker till och stöcker

THE FINEST HOUR

It is the finest hour of a man's life
When he is alone and he is free
When he is alone and he is free
When he is alone and he is free
I

It is the finest hour of a man's life
When he is alone and he is free
When he is alone and he is free
When he is alone and he is free
I

It is the finest hour of a man's life
When he is alone and he is free
When he is alone and he is free
When he is alone and he is free
I

DEN DÖDE GUDEN

Likt drunknandes händer, som sträckas
över vågorna ännu mot stranden,
likt benen av män och kameler,
som än sticka upp ur den yrande ökensanden,
ligga ruinhögar kvar av en stad som en gång var
folkrik och mäktig.

Den dödstysta, nattmörka öknen
står vakt runt om vittrade rester
av ringmur och kungshus och tempel.
Men fursten av staden, hans här och hans folk och
hans präster,
de äro aska och stoft, och som skingrad rök deras
minne bland mänskor.

På sitt eget altare ligger,
med stympade lemmar, belätet
av den grymme och nådige guden

för ett folk som förgåtts, och vars namn är bland
folken förgätet,
ligger som vore det givet till offer åt andra och
starkare gudar.

På altarets fot, med tecken
dem ingen kan tolka, står skrivet
det namn, som fordom åt guden
av folket i fromhet och bävande dyrkan vart givet;
viskat i ångest och jublat i fröjd av släkten som
slumrat i sekler.

Med stirrande ögon tycks guden
mot den ibland stjärnorna blicka
som fordom bar namn efter honom;
magra schakaler besvikna och hungriga slicka
stenen, som liknar en mänskass kropp och ändå
ej duger att äta.

IKAROS

Av lånta fjädrar fogade jag samman
ett vingepar och flög mot solen glad,
men föll, när vaxet smalt för vårsolsflamman,
ej i ett hav, men på en gödselstad.

I fallet bröt jag av mig högra armen;
som minne hänger kvar en ynkelig stump.
Men livet frälste jag, och svalde harmen.
Sen har jag levat på att samla lump.

Men ryktet om min smälek går framför mig
— med prat och sladder får man aldrig bukt —
och hur jag tvättar mig, hur snygg jag gör mig,
så bär jag liksom med mig gödsellukt.

Så snart jag visar mig på landsvägssanden,
så blir det liv bland ungarna i byn.
De tar om näsan med den ena handen,
och med den andra pekar de mot skyn.

Och ändå — om jag bara ser en strimma
av solen, hon som bragt mig nöd och skam,
och ser i strimman gyllne stoftkorn glimma,
så bryter all min gamla längtan fram.

Och ser jag hur det minsta flygfä stiger
upp mot det blå i solberusad dans,
så prisar jag vart väsende som viger
sitt korta liv åt sol och ljus och glans.

TERSITES OCH ACHILLES

Visst har han rätt när han de kungar hädar
som offrar folk i meningslösa strider;
han talar sant när han förbittrat smädar
tyranniska och giriga Atrider.

Men vidrig är han. Som en orm han väser,
och kanske ock i lågsint hätskhet liknar
en orm, och lätt Odyssevs honom kväser,
och hären av homeriskt flatskratt kiknar.

Men händer det att i Achajers läger
en ärlig man, en sanningens Achilles,
just samma sak med ädel vrede säger
i tappra ord, en hjältes och ett snilles,

så tro blott ej att dessa sanningsorden
mer än Tersites' skrän på folket biter.
Högt mot Achilles skränar hela hjorden
av hätska, plundringstörstande Tersiter.

Så är det bland skönlockiga Achajernas ätt;
men hos Troerna . . . är det på samma sätt.

FILOKTETES PÅ LEMNOS

Filoktetes hade ärvt Herakles' båge och hans pilar, vilka alltid träffade sitt mål, och dödade den de träffade. Han var med bland dem som seglade mot Troja, men innan man kom fram, fick han ett sår i foten, som gjorde honom oduglig till strid och utsände en så vidrig stank att ingen kunde vara i hans närhet. Han blev lämnad kvar på den obebodda ön Lemnos, där han med möda livnärde sig med sin båge... När Troja var intaget, spreds budet om detta genom signaleldar från ö till ö hem till Grekland.

Än är jag stark. Som när en stormvåg höjer
sig upp ur havet och mot stranden ilar,
så svälla muskler när jag armen höjer.
Som himlens blixtar drabba mina pilar;
men för min hältas skull kan jag ej strida
bland tappra män och tygla ystra hästar.
Min egen mor knappt skulle kunna lida
den sårstank som allting kring mig förpestar.
Och dådlösheten fräter på mitt sinne;
så tomma dagarna varandra följa,
och deras rad för ständigt mig i minne
den flotta som for bort på kvällslugn bölja.
Var dag är lik ett skepp, som skulle föra

mig bort till ädel strid i Trojas länder,
men seglarns hjärta kan jag aldrig röra
så att han styr sin färd mot Lemnos' stränder.
Lik Ajax' vagn, med unga snabba fålar,
kör solen upp, när stjärnors vakttjänst slutas,
och runt kring jorden strör hon sina strålar,
likt pilar som från Tevkros' båge skjutas.
Men mina egna pilar, som kanhända
förmått att göra slut på krigets möda,
dem måste jag mot Lemnos' duvor sända,
ty deras kött är allt jag har till föda.
Så kommer kvällen. I min grotta sträcker
jag ut min trötta kropp, och sömnen vinkar.
Men svedan i mitt sår mig ofta väcker,
och ner mot stranden mödosamt jag linkar.
Jag spänner bågen, och jag gläds att känna
hur lätt den böjer sig i mina händer —
den bågen som tre män ej orka spanna.
Och fast var pil är dyrbar för mig, sänder
jag en av dem från strängen, och jag siktar
mot Troja, mot det håll dit flottan vände.
Jag har ej glömt den stråten; ständigt riktar
jag blicken dit, och tungt känns mitt elände.
Liksom en örn, släppt ut från burens galler,
far pilen upp i stolt och ädel lyftning
och viner bort. Sen hör jag hur den faller
i havet ner. Det låter som en snyftning.

Med mina likar får jag aldrig tävla
i ädel kamp mot edsförgätna Troer.
Om falska bragder skall Tersites skrävla,
men jag skall aldrig nämnas bland heroer.
Och när vid gästabuden skaldens tunga
förtäljer om Achajers dåd och faror,
skall blott en mås med sträva skrik besjunga
den kamp jag fört mot Lemnos' fågelskaror.
Och dock, när jag en gång ser lågan sända
sitt segerbud att Ilions borg är tagen,
när eldarna från ö till ö sig tända
och sprida ryktet om den stora dagen,
då skall jag halta kring och släpa samman
ett väldigt bål, och glömsk av allt jag lidit,
jag sjunger avundslös en sång vid flammen
och prisar dem som ädel strid ha stridit.

V Ä V E N

Penelope väver med silke och gull
Danaernas dåd på sin väv.
Av män och av vapen är bilden full,
av hålkade härskepp, stäv vid stäv.
I gryningsljus skymtar Odyssevs glad
vindomsusade Trojas stad.

Som eggande stridslarm till vävkammarn når
vågbrus från soligt hav.
Som bågskott far skytteln, och skedlaget slår
som klapprande hovslag från vagnspannens trav.
När solen i blod går mot havets rand,
väver hon Priamosstaden i brand.

Hon väver, och drömmar vid skyttelens gång
om bilden som fattas än:
hur i rustning som smeds av Hefaistos en gång,
Odyssevs når Ithakas strand igen.
— Från friarnas sal tränger festlarmet ut:
Antinoos ropar: »Tar väven snart slut?»

I skymningsljus river hon upp sin väv.
Men moirerna spinna sin tråd,
och nattvinden susar bland strandens säv
likt röster ur fjärran från gudarnas råd,
likt skuggornas viskning i tystnadens värld
om klangen från fordom av hjältarnas svärd.

Och drömväven vävs och rivs upp och vävs,
och dagarna komma och gå.

Och drömmarna dvalna och hoppet kvävs,
och skimrande trådar bli urblekt grå.
Skeppen ha sjunkit på nattmörk stråt,
på väven står bilden av Charons båt.

SLAVEN

Här trålar jag, utsvultne, utslitne, arme slav
i stenbrottet, hett som den puniske Moloks ugn.
På himlen, blå som ett svalkande, kyligt hav,
går solen, pådrivarn, fullsövd och mätt och lugn.

Som plöjaren stinger sin oxe med spetsig pik,
så stinger var stråle min rygg som en broddad stav.
Ibland kan jag tycka att solens vagn är lik
en stridsvagn med liar fästa vid hjulens nav.

Den kör över jorden och tänder i mänskors blod
begären, avlande hätskhet och kamp och död;
den hinner till väster; då är det som runne en flod
av blod i dess hjulspår, och själv är den blod-
stänkt röd.

Lik Sisyfos är jag, dömd till att vältra ett tungt
och glödande flyttblock, solen, till himlens höjd,
och sen hålla mot, så det rullar neråt lugnt
och dagen blir lång nog för tanklösa gudars fröjd.

Lömskt är du, solljus, lömskt som lyktgubbars bloss;
i levnadens gungfly dränkas vi, utan skuld.
Från himlen ville jag rycka din skiva loss
och kasta den bort som ett mynt av förfalskat guld.

Åh, äntligen går du då, röd av brånad, bort
till nattlig älskog! Så blir det då ändå kväll!
och över mitt läger, fuktigt och trångt och hårt,
skall mörkret breda sin smutsiga svarta fäll.

Men fast jag skälver av trötthet, blir sömnen dock
ej djup och lugn, men av onda drömmar full.
De trivas i nattens mantelveck, likt den flock
av loppor som bor i min stinkande filts ull.

MARMORBROTET

Mot marmorklippans vita bakgrund rör sig,
likt fris som har fått liv, en skara slavar.
De har ett liv av hopplös slit framför sig;
de bryter sten till tempel, slott och gravar.

En konstnär står och granskar noga blocken.
Han söker ett som passar att skulpteras.
Föraktfullt ser han först på trälaflocken,
men börjar sedan halvt att imponeras.

Bland dessa kroppar, vilkas muskler sväller
herkuliskt under gissellängda hudar,
där kan han kanske rent av få modeller
till starka, stolta, sorglöst sälla gudar.

DE BESEGRADE

Den vapenlycka, stridens gud förlänt
åt fienden, var inte oförljant;
de hade knappt så mycket folk som vi.

Vi stod ej efter dem i tapperhet,
men de sköt bättre, deras eggar bet
när våra krafter inte mer stod bi.

Välv ingen minneshög, res ingen sten
på ängen, där omsider våra ben
skall gömmas, sedan korparna fått sitt.

Vårt namn skall ej till senfödd släkt gå fram;
vi vann ej ära, ådrog oss ej skam;
vår rätt är glömska; det är jämnt och kvitt.

När vi går in i Hades inom kort,
skall ingen hälsning möta vår cohort,
och inga hänsord; tysta skall vi gå

mot tystnaden att, när vår plats vi nått,
begrunda gudars råd och mänskors lott,
och minnas allt vi en gång hoppats på.

PILGRIMEN

Han kom visst halvvägs till Den Helga Graven;
sen blev han trött på lång och farlig färd;
till tändved högg han sönder pilgrimsstaven
och blev först krämare, sen värdshusvärd.

Får han besök av vallfärdsmän, så tar han
rätt grovt betalt för skralt logis och spis,
ty, menar han, den som på vallfärd drar, han
bör inte gå på rosenstig precis.

Och kommer någon dit på återvägen
och talar sköna ord om Löftets Land,
hör värden avundsjukt hans färdesägen,
och hoppas att han skarvar lite grand.

Men kommer någon som har vänt tillbaka
förrän han nått sin långa vandrings mål,
så får han strax av husets bästa kaka,
och värden dricker småförnöjd hans skål.

Men dricker värden mera än han plägar,
så blir hans håg rätt ofta mörk och tung,
hans tanke börjar gå halvglömda vägar
mot det han drömde om när han var ung.

I Edens morgonljus, med fält och byar
i daggfrisk klarhet, står hans barndomshem;
apokalyptiskt klart bland aftonskyar
ser han sin pilgrimsdröms Jerusalem.

Hans gäst, som nu glömt Kristi blod för flaskan,
blir till en avbild av hans eget jag,
där all den helga elden kvävts av askan.
Och ut drivs gästen tvärt med hugg och slag.

LEKAREN OCH DJÄVULEN

Det var en lekare, en sorgligt sorglös fyr,
med hågen ständigt full av skämt och äventyr,
med lockigt guldbrunt hår och fjäder i sin hätta,
lätt sinne och en börs som ock var bland de lätta.
Och vart han kom, när han drog land och rike kring,
där sökte främst av allt han trenne goda ting,
och det var grann musik, och vin, och vackra
flickor.

Och när med ränseln tom, och lika tomma flickor,
han sina slitna skor än yttermera nötte,
och någon vacker tös vid närmsta vägkrök mötte,
sjöng han vid gigans låt *ex tempore* en visa
att hennes fågrings glans med hövisk skämtan
prisa.

Och fann hon visan dum och gick sin väg från
slutet,
så fann han själv den kvick och sjöng helt oför-
trutet.

Men förrn han hunnit till det allra bästa stycket,
så blev han ofta trött, och törstig sen, ja mycket,
och stoppa gigan in och gick till närmsta krogen,

där han var väl bekant som gammal kund och
trogen.

Visst var han ofta pank, men på de flesta ställen
fick han ett stop ändå, för sång och spel till kvällen.

*

Men när i många år så landet runt han strövat,
och många kannor tömt, och många kyssar rövat,
så blev tenoren skral, och lite trött hans löje,
och inga flickor mer fann i hans sällskap nöje.
Blott kannan trogen blev mot honom av de trenne,
och därför tydde han sig dubbelt ömt till henne.
När så en kväll han satt och surade vid kruset,
såg han längst bort i vrån, i skumma talgdanks-
ljuset,

bland aska, sot och rök ur spisen krypa fram
en personage som nämns av bönder Gamle Skam,
fast han bär andra namn och för sig bättre när han
gör folk av högre stånd med sitt besök den äran.
Nu såg han närmast ut som någon stackars buse,
som med sin säck på rygg jämt går ur hus i huse,
med tovigat hår och skägg och styva, halta hasor,
och köper ull och ben och skrot och gamla trasor.
På käppen stödd han klev med klamp och klafs
till bordet,
och spotta ut sin buss, snöt sig och tog till ordet:
»Hm, jag är Gamle Skam; jag köper själar in,

som andra köper lump och gammalt skrot och
skinn;

betalar liberalt, gör ofta nog affärer
med både andans män och statens dignitärer,
din själ är inte just av 1:ma kvalité,
men nå't är den ju värd; vad vill du jag ska ge?»
Så satte han sig ner och fram på bordet slängde
sin gamla slitna säck, och ur den det trängde
en stank av sprit och snusk, ett klirr av glas och
flaskor,

och klang av stulet guld i tjuvars penningtaskor.
De fångna själarna man hörde gny och gnälla
och krasa mot hans säck som råttor i en fälla.
Men lekarn hörde blott det dova tinningsuset
som ölrus plägar ge, och såg blott på att kruset
var ganska nära tomt, och visste att krediten
var bliven ganska skral, och tröjan vänd och sliten.
»A la bonheur», sa han, »du gamle själaschackrare,
nog hade jag mig tänkt mitt öde lite vackrare,
men vill du lova mig, att jag vid första knäppen
på strängarna, strax får en vacker sång på läppen,
att vänligt mot mig ler var snäll och vacker flicka,
och jag jämt har en slant att hennes välgång dricka,
så må, när jag en gång tar avsked av publiken,
du ensam sköta om den slutliga kritiken.
När från mitt sista rus jag raglat ner i båten,
som Charon vrickar fram på dyglt mörka stråten,

så må jag sova ut vid sken av svavellågor
och sedan vakna till ett evigt bakrus' plågor.»
Så skrevs kontraktet rappt och tecknades inunder
med blod, som seden är med sådant slags urkunder.
Sen sade leikaren: »Det känns så torrt i strupen,
nu tycker jag, min själ, att vi tar köpesupen.»
»Ja, svär du vid din själ, så länge den är din»,
sa Djävulen, »och sprit, det ska vi strax ha in.»

Och lekarn började på nytt det glada livet,
och varhelst han drog fram, blev glam och gam-
man givet.

Var stackars fan som stod vid krogen våt och
och frusen,

den bjöd han genast in till ljusen och till krusen.
Och om då krögaren, som krögare sägs pläga,
hållt vatten i sitt vin (en synd som tungt skall väga
när på en våg, vars vikt Vår Herre själv justerar,
från själens bruttovikt man taran subtraherar)
så skänkte lekarns spel ett rus av bättre halt
än någon dryck som görs av druva eller malt.

När torparn gick och slet på stenig teg vid plogen,
kom lekarn gående med glada steg ur skogen,
fick gigan under hakan strax och strök med
stråken till,

och lätt som vårens lärka steg mot skyarna hans
drill.

Den trötte oxen blev så pigg som nyss utsluppen
kalv,
och dubbelt fort blev tegen plöjd, och mödan bara
halv.

Men såg han på sin väg en gubbe eller gumma
med tiggarsäck på rygg, så plägte de försumma
att räcka handen fram och om en penning be,
ty sällan lekare har någonting att ge,
Men lekarn hade lärt en mängd taskspelarknep,
och raskt han handen full med silverpengar grep,
och gick till tiggarn fram och prisade sin fela:
»Se på, så får du se att jag kan pengar spela.»
Och så, på samma gång som han med stråken gned,
lät han i tiggarns hatt sin gåva regna ned.

Men kom han till en by där glam och gamman
rådde,
där efter dagens slit man muntert dansen trådde,
då blev hans sång och spel dock kryddan uppå
festen,

och var ett gille hölls, var han den bäste gästen.
Liksom man gömde hem nå't gott från gillesfaten
att ha som påbröd på den knappa vardagsmaten,
så präglade man in en stump av lekarns visa,
för att med fager sång ge vardagssläpet lisa.
Men kom han till ett hus där någon gamling låg
och stred sin sista kamp i kvalfullt själatåg,
då steg han inte in i stugans sjukrumsqualm,

men stod på tröskeln kvar och spelade en psalm.
Och som han lockat förr ur vinterunkna hus
så mången spiskatt ut till vårens nya ljus,
så lockade han nu en själ med sina strängar
ur kroppens kyffe ut till himlens gröna ängar.

Men så en vinterkväll gick han på snöhöljd hed
och hade tappat bort i mörkret stig och led,
och fåfängt sökte han att hitta något hus.
Då såg han långt, långt bort en eld med vänligt
ljus.

Men när han så till sist hann fram till denna brasa,
då stelnade hans blod av utsäglig fasa,
ty ljuset som han sett, var svavellågors sken;
bredvid satt Djävulen, och med ett dödmansben
han rörde om sin eld och grinade odrägligt
och sa: »Nej se, go kväll, ni kommer minsann
lägligt!

Jag vill ha sällskap hem till Helvetet i kväll;
kontraktet har gått ut, nu ber jag er: var snäll
och följ mig utan prut, *sans phrases*, ja, ni förstår,
förutan bön om frist, och trams och Fadervår.»
Men knappt han talt till slut förrn lekarn mot
sin kind

förnam en kylig fläkt som av en virvelvind,
ett snömoln yrdes upp och blev som till en kropp;
först lik en snömadam som småbarn sätter opp,

men sedan fick den liv och anda och behag,
och ansiktet fick färg och milda, ädla drag,
och sist det växte fram ett snö vitt vingepar,
och lekarn häpen såg, att det en ängel var.
Och ängeln sade så till Djävuln: »Man mig sänder
att rycka denna själ ur dina kniptångshänder.
Det guld han fick av dig, han fromt med andra
delat,
och glatt och tröstat dem med visorna han spelat.
Visst var han flyktig nog i älskog, det är sant,
men trolös var han ej, och aldrig ljög han grant
om glöd som han ej känt, och allra innerst inne
var kvinna som han mött, välsignar tyst hans
minne.

Så har han med de pund som han av Satan fått,
ej mörksens gärning gjort, men övat mycket gott,
och därför kommer jag — det var i rättan tid —
att föra honom bort till Himmelrikes frid.»
»Så blir det än mer spel i kväll vid Nådastolen,
och än en gång får jag betala för fiolen»,
sa Djävuln med en ed som knappt kan skrivas ut;
fnös eld och for sin kos.

Men ängeln sa till slut
till lekaren: »Vår Fru, den heliga Guds Moder,
är lite stött på dig, min värde sångarbroder.
För jordens kvinnor sjöng och spelade du jämt,
men aldrig för Vår Fru du dina strängar stämt.

Rätt ofta hände det, när från ditt land jag förde
en kvinna upp till oss, och änglars sång hon hörde,
att hennes blick sken upp som av ett minnes fröjd,
hon rodnade och sa: 'Madonna, jag är nöjd;
så skönt har ingen sång för mina öron klungit,
mer än den kärlekssång som lekarn Heinrich
sjungit,

när på mitt fönster han med armen om mig satt
en gång i jordens vår, i maj, en stjärnenatt.'
Nu vill Guds Moder att du skall ditt fel försona;
nu skall i änglars kor din sång för henne tona.»

DON QUIJOTES SJÄLVBESINNING

När dagen glåmigt regntung kröp
omornad upp ur nattens säng,
och himlen surögd duggregn dröp
på kala träd och mejad äng,
och Sanchos åsna svulten gnall
i morgondiset, kallt och rått,
då väcktes, blodig, stel och kall,
i landsvägsdiket Don Quijote.
Vid höstsolns grinigt snåla sken
såg han som i yrvakna blink
sin dårskaps fullhet tvättad ren
från alla vackra drömmars smink.
Som korpar flockas en för en
kring lik av hängda skälmar strax,
slog minnet av var löjlig scen
ner på hans själ med hånfullt krax.
I dessa minnens ljus förstod
han plötsligt allt det plumpa hån,
som han förut i trosvisst mod
föraktfullt vänt sitt öra från.
Men vända om och göra bot

för allt han hittat på,
och tyst och skamset ta emot
allt spe han skulle få,
det provet fann han dock för svårt;
med dödsstel min, men rak i rygg,
steg han till häst och sprängde bort
mot nästa väderkvarn

SANCHO PANZA

När vi gav oss på äventyrsfärd, vi två,
Don Quijote och jag, då var himmelen blå,
och vårsolen strålade nymornat klar,
och fåglarna drillade avskedsfanfar.
Nyss lovade trädgrenar vajade skönt
likt damer, som viftar med slöjor i grönt
åt riddarn, som vann vid tornejet med glans
varendaste dust där han provat sin lans.
Och herrn från La Mancha på spatthalt häst,
han tycktes mig likna Sanct Georg mest.
All ondska och vrånghet, dem skulle han slå;
båd' jättar och trollmän han rådde nog på.
Och tätt i hans fotspår, hänförd och trygg,
kom jag på min fredliga åsnas rygg.
Att följa en rättvisans riddare är
berömvärt, om ock blott en åsna dig bär.
(Jag tänkte väl också en smula på ön
som Don Quijote lovat att ge mig i lön.)
Men galet det gick honom fast han var käck;
han är nu i Spanien var mans gäck.
Och möter man mig på min åsna grå,
så anses nog hon för mest klok av oss två,

Men liknar jag åsnan i dumhet, så vet
att jag tävlar med henne i envishet.
Om jag glatt följt min herre när hoppet log,
så följer jag envist fast hoppet bedrog.
Fast han svängde i blindo sitt rostiga svärd,
var den som fick huggen, rätt ofta dem värd;
och så länge i Spanien en skälm kallas klok,
så följer jag hellre en rättsinnad tok.
Och när jag en gång har gett opp min själ,
tag då åsnans skinn och bered det väl
till fint pergament, och på det skriv en dikt
som skildrar vårt öde satiriskt och kvickt.
Det finns alltid någon av Sanchos ätt
så dum att han inte förstår den rätt.
Och det kommer, tror jag, när ni skrattar som bäst,
en klok Don Quijote på en bättre häst.

DE TRE

(Die drei.)

Efter Nicolaus Lenau

Tre man ur sprängd husarskvadron
flyr bort på trötta nummerston.

Men alla tre har djupa sår,
och röda strimmor öken får.

Och krutrökssot och landsvägsdamm
sköljs bort av blod som väller fram.

De rider i begravningskritt
för att ej blöda alltför stritt.

De tränger hop sig bäst de kan
och håller fast sig i varann.

Och deras blick är trist och lång,
och alla talar på en gång.

»Därhemma har jag gård och grund,
men Döden tar mig om en stund.»

»Jag har en tös som väntar mig;
tror ni att man dör glatt då, säg?»

»Vad andra njöt, fick jag se på;
blott se; men dö är svårt ändå.»

Så skrittat de på Dödens stråt.
Tre gamar följer lömskt dem åt.

De skiftar rov med hesa skri:
»Låt mig få den; de två får ni.»

OFFICIELL KOMMUNIKÉ

Högt över skotten, högt över skriken,
och vad som finns kvar av en nerbränd by,
fläckat av blod och späckat med bly,
stiger mot himmelens blånande riken
lärkan i jublande flykt.

Hänförd av vaknande vårens under
brister hon ut i pärlande sång,
förtäljer för Skaparen än en gång
att, som i skapelsens morgonstunder,
allting är ganska gott.

ÖNSKESTUNDEN

Han stod som post, med alla sinnen spända,
och blott *en* tanke: att ge noga akt,
men kunde ändå inte låta bli att sända
en hastig blick mot vinterhimlens prakt.

Ett stjärnskott drog sin bleka gyllne strimma
just på den bit av himlen dit han såg.
Han hann ej önska, hann blott att förnimma
en ömhetskänsla, lik en mäktig våg;

knappt ens en tanke, blott ett glimtsnabbt minne
av dem, han gett vad bäst en mänska ger;
av allt som en gång lyst och varmt hans sinne.
Så föll ett skott; så fanns han inte mer.

GUDARNA, DE ÄLSKANDE OCH TEKOPPEN

Kinesisk lärodikt av okänd författare ur La Tei Po's skola.
Fritt efter Lemuel Mark's engelska bearbetning.

“Oändligt mycket större äro gudarna än
mänskorna, och oändligt mycket starkare
än mänskors tränad är gudarnas.”

Kinesiskt ordspråk.

Oändligt stora och oändligt visa
I ären, utan tvivel, höge gudar;
oändligt liten är mot er en mänska.
Som solens ljus mot vandrarns papperslykta
i vilset höstnattsmörker, är er vishet
mot fåvitsk mänskotankes småbarnsjollerfrågor.
Som när en lysmask's gröna brånadsglitter,
tönt vid en stjärnas guldglans över gröna gräset,
förbleknar mot Smaragdens¹ gröna ljus,
så slocknar varje blick, som människor sända
mot drömda ideal och drömda världar,
inför den blick, Smaragdens genius sänder
mot okänd stjärnebrud i aldrig sedda himlar.

¹ Smaragden, kinesernas namn på stjärnan Sirius.

Så är ock mänskohjärtats dåddröm och dess
längtan
till fjärran himlar likafullt ett intet
emot den heta lust Smaragdens genius känner
att slå med guda-*taipang*¹ bräsch i himlens
Kinesiska befästningsmur och börja
erövrartåg emot ett gudars Mittens Rike.

Och därför, när det, rätt besett, förhåller
sig så i fråga om förhållandet
emellan gudarna och mänskorna, så låt,
O Pong-Ping-Po, du ljuvaste bland ljuva,
den gula rasens gulaste Smörblomma,
oss nöjda njuta vad oss gudar unna.
I felfri cirkelrund den gula papperslyktan
bespeglar sig, min kära, i din tekopps gula tefats-
sjö,²

som när den likaledes gula, runda månen
belåtet speglar sig i Hwang-Ho's ävenledes gula
vatten,

och var bleknosig och rebellisk västerländsk
transcendentalfilosof (det ordet
kan inte passas in i något Kinas versmått)

¹ *Taipang*, kinesiskt ord som egentligen betecknar ett i jiu-jitsu använt slag med ytterkanten av handen.

² Tefatssjö, kinesisk benämning på de runda kratersjöar som förekomma i Japan.

bör bli mongoliskt gul av arisk avund
när han förstår den gamla visa läran:
Det enda, enkla, ofelbara sättet
att finna ro för Det Oändligt Stora,
är detta: vara nöjd, på gott kinesmanér,
med det Oändligt, vardagspjollrigt Lilla.

DEN HEMLÖSE

Så kom jag en gång till i detta livet
till far mins gård och såg det gamla huset.
Jag trodde det för längesen var rivet,
men det fanns kvar. På långt håll såg jag ljuset

från gavelfönstren lysa som en stjärna.
Jag tog en genväg över fält och gården.
Gå in en stund där ville jag ju gärna,
och se på allt, och minnas förr i världen.

Men när jag väl kom fram, var ljusen släckta.
Jag tänkte knacka på där, men jag vände.
Folk tycker inte om när de bli väckta,
och det var säkert inga som jag kände.

Så får jag gå igen. Rätt gott att kvällen
är stjärnklar, så min väg blir lätt att finna.
Ack, stjärnors ljus kring gamla kära ställen!
Så vackert har jag sällan sett det brinna.

Det är som ljus från himlens rika byar.
Jag ville kasta bort min kropp i diket,
likt tiggarkläder, och på väg av skyar
befriad vandra mot det sälla riket.

Men det är långt. Måntro jag skulle mähta
den långa vägen, fast min längtan bränner?
Och kom jag fram, var kanske ljusen släckta.
Och kanske bor där inga som jag känner.

SLUTET PÅ SAGAN

Min lille vän, nu är sagan slut,
och prins och prinsessa är komna
till sitt eget rike med pomp och salut,
och nu så måste du somna.

Det hände dem alls inget särskilt mer,
sen de kom från den farliga färden,
det var bara sånt som i allmänhet sker
med vanligt folk här i världen.

Prinsessan blev småningom gammal och fet,
och prinsen blev gammal och mager,
och hon fick migrän och familjeförtret,
och han, han fick krig och podager.

Men det skall du inte bekymra dig om,
för nu skall du sova bara,
och drömma att du är prinsen, som kom
och frälste prinsessan ur fara.

Och när du har drömt just så långt som så,
tar solen dig redan på sängen,
och då skall du kvickt få kläderna på,
för i morn slår de hö på ängen.

PÖLEN

Allt stadens kloakvatten mynnar
i en liten underbar sjö.
Från strandbacken furorna nynnar
sin vaggsång för björkbeväxt ö.

Och aldrig en solnedgång brinner
så grannt som över den ön.
Men kloakvattnet rinner och rinner;
snart har det fördärvat sjön.

Snart blir den en pöl som ej speglar
blå himmel och skyarnas tåg,
men där flaskor och bleckburkar seglar
på smutsgrön, stinkande våg.

* * *

Det rinner varje dag och varje stund
en smutsig rännil i var mänskass själ.
Allt ont och lågt som finns i hjärtats grund,
som hon är ängslig med att dölja väl,

och kanske kämpar mot i seg men hopplös kamp,
det sipprar fram i jämnt och stilla dropp,
som vätan dryper ur en indränkt svamp.
Som onda dunster stiger det sen opp
mot himlen; de förtätas mer och mer;
det blå blir matt, och molnen smutsig ull.
Det som var himlens blåa valv, det ter
sig snart som en oändlig smutsgöl, full
av slemgrön sörja, stinkande och tjock,
som fyller hela världen med sin stank,
och solen flyter kring där, pråligt blank
som ett lackerat karamellburkslock.

5

AFTONRO

Med gråa moln var himlen överdragen,
som för att solen inte skulle bleka
höstjordens helgdagsfärger. Hela dagen
tjöt blåsten vasst och ville inte leka
i virveldans med fallna löv på marken,
men drev dem framför sig som gårdvarn driver
en skock av torparungar ut ur parken.
I säker takt, med seg och vresig iver,
slog havets tunga slägga hårt mot hällen,
tills aftonrodnaden, likt ässjefflamman,
brann ner, och vindens blåsbälg teg för kvällen.
Som jätteslavar, okade tillsamman,
och böjda under tunga gråa säckar,
drevs molnens skara fram av vindens färlor
mot slavskeppshamnen bortom skogens häckar,
och droppregn föll, likt svett i tunga pärlor.
Som en dödgrävargubbe, sjuk och bruten
men ändå envis att stå i och sträva,
krumt kutar över spaden, fast besluten
att, innan Döden kommer, hinna gräva

ännu en grav . . . så höjde kyrkgårdslinden
sin rygg för blåstens ryck, och mellan bladen
strök hest och väsande den sträva vinden,
liksom när gubben flämtar över spaden.

Nu är det kväll, och nu har vågen dött;
knappt höres ännu vindens sista fläkt.
Men skyn är mörk, och inga stjärnor brinna.
Det är som om naturen varit trött;
ej orkat tända ljus och byta dräkt,
men bara skyndat sig att vilan hinna.
Allvärlden sover likt en dagakarl
som slitet frestat över hans förmåga
. . . vars avsked till den gångna dagen var
ett vresigt knot om morgondagens plåga.

I DE ONDA OGONENS STAD

UCONENS STAD
I DE ONDA

TUPPEN OCH HÖNSEN

På kyrkspiran kråmar sig en mallig mässingstupp,
och det är som om han bleve allt större och allt
gulare

allt eftersom invånarsiffran går upp
och staden blir allt större och allt fulare.
När folkmängden hunnit till det dubbla emot nu,
så kommer han att överrösta kråkornas krax
med mässingsvingars blänkande och bullrande flax
och ett överljutt kuckeliku.

Men än så länge tronar han där stumt magnifik,
men han kringbrusas mäktigt av tonerna
från kyrkpublikens psalmsång och orgornas musik,
som stiger mot de himmelska regionerna.
För mänskoöron är det en härlig harmoni,
men Vår Herre, som lyss mera till tankar än till
ord,

han förnimmer, var gång folket tror sig prisa sin
Gud,
ett kackel som från hönsen i ett väldigt hönseri.

DEN BELÅTNE

Nu har jag det rätt bra på alla sätt,
nu har jag slutat vad jag hade för mig,
och är just lagom trött och lagom mätt,
och inget särskilt är det nu som stör mig.

Nu skall jag sitta i min stol i fred
och röka i min gamla trogna pipa,
och tänker inte bry mitt huvud med
sånt där som ändå ingen kan begripa.

Men först skall jag dra ner min rullgardin
och stänga ute månens fadda glitter.
Han har en sådan melankolisk min,
jag blir beklämd, hur trevet än jag sitter.

Han liknar nån sån där förtrollad prins,
en pretendent, en missnöjd och besviken,
som jagar efter sånt som inte finns
och drömmer om försvunna kungariken,

en trånsjuk vagabond, som går och går
och aldrig hinner fram till sista kröken,
en rätt suspekt figur, och jag förstår
att kloka hundar skäller på den göken.

Så där, nu är det stängt och bommat till,
nu har jag rullat ner, nu kan du styra
din strykarstråt vart tusan helst du vill.
Här bor en man som har betalt sin hyra.

SÅNGARGLÄDJE

»Sången är ur sorg upprunnen,
men av sång är glädje vunnen.»

Topelius.

Den dystre poetaspiranten
är märkvärdigt munter i dag;
han pratar ivrigt och skrattar
och tycks finna allting i lag.

Har mänskorna plötsligt förbättrats,
har världen i hast blivit ny?
Har han funnit en tro som kan hjälpa
hans sinne ur Misströstans Dy?

Har han lyckats att glömma sitt grubbel
för tankar på kall och plikt?
... Nej, han har i en ansedd tidskrift
fått in en makaber dikt,

som förkunnar att intet kan hjälpa
oss upp ur Misströstans Dy,
att mänskorna aldrig blir bättre,
och världen aldrig blir ny.

SEALDEN ATTA DAGEN EPITAFIUM

Här vilar Carl Florén, en man med trista öden;
vid livet var han led, och räddes likväl döden;
till allvar dög han ej, och glädjen fann han tråkig;
som nykter var han sur, och som berusad bråkig.

Bäst var han när han sov, och därför glädes jag
att han får sova nu i ro till domedag.
Men snarka brukte han, så andra ej fick sova,
och att han går igen, det kan jag nästan lova.

SKALDEN PÅ YTTERSTA DAGEN

"Dieu me pardonnera, c'est son métier."

Heine.

Mitt liv var en plump och vulgär parodi
på mina sublimaste sånger.

Men när döden kom, stod Vår Herre mig bi
och lärde mig uppriktig ånger.

Den kom ju förstås lite sent i mitt liv,
men så var den dess mera bister.

Geniets ånger blir mer intensiv
än bondångern hos en filister.

Det var en underlig sensation,
men högst intressant att studera;
det skall bli skönt att i himlaron
den närmare analysera.

En ruelsens inspiration mig grep
och steg över bräddar och kanter,
och stroferna veno som gisselsvep
från tränade flagellanter.

Jag velat leva för att få se
hur stycket blev emottaget
av publik och kritik; man borde ge
det en plats i psalmboksförslaget.

Av hela min mäktiga produktion
är det nog det äktaste stycket.
Dess djupa och skakande ångestton
bör ha gripit Vår Herre mycket.

En dramatiskt glänsande scen man får
— jag gläder mig redan åt den —
när likt Den Förlorade Sonen jag står
framför himlen och kämpar med gråten.

Och Vår Herre skyndar sig i sin tur
att låta nåd gå för rätten.

Och längst bort i fonden, som bifigur,
står en gödkalv och bölar i kätten.

DIES IRÆ

»Liber scriptus proferetur
In quo totum continetur,

Quidquid latet apparebit,
-----»

Dies iræ. Sv. ps. nr 664.

»På den Yttersta Dan, kors, då vankas det skandaler!

Åh, tänk när Vår Herre slår upp sina journaler,
där allt som har gjorts allt sen Adams dar,
och allt som har sagts, allt som inte annat var
än en halvtänkt liten tanke i ett skrymsle i en själ,
står bokat och noterat så ordentligt och väl!

Han sitter där på tronen som en rektor i kateder,
med änglarna omkring sig som en lärarekår,
och läser opp betygen för uppförande och seder,
och skiljer pigga getter från fromma dumma får.
I skolan (fast det ofta blev min lott att sitta kvar)
var examensdan den bästa av terminens alla dar.
Jag undra vem av flickorna som kom i finast

klänning,

och framför allt så var det en sån förtjusande
spänning

att få veta vilka andra som fick underbetyg,
och se om de såg sturska ut eller lipade i smyg.

Den Yttersta Domen blir nog långsam i början,
för alla gångna tider, all den historiska smörjan,
med feta hjältekungar och torra helgonhäxor,
de ska väl dömas först; det blir som gamla läxor
som man får höra omigen, fast, förstås, det är sant
att den repetitionen kan bli nog så pikant.

När alla Casanov'er och alla Pompadour'er
får berätta detaljerat om sina små amourer,
det blir nog ganska kryddat; och kanske lika
spännande

blir det sen att höra hjältarna och helgonen be-
kännande

en del små detaljer om sina allra som privataste
förhållanden, som kanske inte var bland de deli-
kataste.

Men kors, när sen turen kommer till denna här
staden

och dem som bor här nu! Tänk när hela långa raden
av alla som jag känner, eller bara vet vad heter,
ska bikta, en för en, sina intimiteter!

Ja, inte för en plats ibland himlens *upper ten*
vill jag avstå från att höra hur det var med kusin

Sven

och Anna Bergvall, den där sommarn när Karl
låg i Tyrolen,

och om min svärmor ändå ljög för mig om skedarna
och skålen.

Och tänk, ja, tänk när Emilie, den hycklerskan,
det trollet,

den hala falska ormen, får bekänna helt och hållet!

Det är synd att vi alla kommer dit som skelett,
för jag skulle vilja se henne, söt och kokett

lägga huvudet på sned och rodna när hon biktar
sina svåraste skandaler, och se hur hon riktar
sina granna ögon vädjande och fromt på den ståt-

ligaste

av änglarna, och talar med sin allra försåtligaste

och mjukaste röst om hur hon alltid menat väl

och aldrig varit falsk, och att det inte fanns nå't skäl

att tro att hon och Gustaf... ja, Gustaf, herre jemini,

att höra honom klämma fram med, till sist, hur han

och Emilie...

Ja, jag tror inte jag kan trivas i himmelen ett dugg,

i fall där inte finns en lagom liten glugg,

så jag kan titta neråt på det älskliga paret

i deras svavelbastu och fråga hur de har'et.

Och blir jag inte salig — fast det vore då skandal —

så kan jag nog stå ut med rätt mycket avgrundskval

för njutningen att se dem ligga och koka och hoppa

som... som klimpar i svavelsoppa.»

NÄR SALTET MISTER SIN SÄLTA

När saltet mister sin sälta
och blommorna mister sin doft,
när allt blir en vämjelig älta,
och träck och aska och stoft;

när du tycker att stjärnorna mattas
och osar med flämtande ljus,
likt lampor när oljan fattas
i de fåvitska jungfrurnas krus;

då ökar det pinan bara
om du tror, att du själv trots allt
var ämnad och kallad att vara
en nypa av jordens salt.

Den allra bittraste tanken
är den, att en skuld du bär
till något av all den stanken
som kväljer och äcklar dig här,

att själv du lät slockna din stjärna,
att själv du din sälla har mist,
och kunde kastas så gärna
på sophögen först som sist.

STERNFALL

II

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

STJÄRNFALL

»Ser du ett stjärnskott fara,
så önska dig vad du vill;
hur stort det än månde vara
så skall det falla dig till.»

Men när vi ser stjärnan falla
likt ett gyllene evighetsfrö
som i jordens järnnätter kalla
skall bitas av frosten och dö,

likt ett guldmynt som himlen beskärde
åt oss, som det inte förtjänt,
som på Fåfångans Marknad förtärde
det pund som vi fått oss förlänt,

då hinner vi aldrig att minnas
vad vi varmast önskar och vill,
den önskan, som låter sig finnas,
är en som hör vardagen till.

* * *

Ibland när vi minst det väntat,
får vi en benådad stund;
det är som hade vi gläntat
på himmelens port en sekund.

I en aning vi tror oss förnimma
att det eviga vill oss väl.
Det är som det fölle en strimma
av stjärnljus in i vår själ,

som om vid vår sida vi såge
ett spår av vår fylgjas fjät,
som vår ödesväg framför oss låge
i stjärnljuset, stenig men rät.

Om stjärnskottets gnista fick tända
en eld på vårt hjärtas hård,
så skulle den brinna, kanhända,
och värma och lysa vår värld.

Men innan vår önskan har hunnit
att mogna och bli till beslut,
har stjärnglimten redan försvunnit;
den stora stunden är slut.

STAMMENS ÄLDSTE

Stjärnorna tindra likt ögon som byta
tankfulla blickar fast läpparna tiga;
siares läppar som rädas att bryta
midnattens tystnad, där aningar stiga.

Dessa rannsakande ögon mig skrämma.
Så kanske kände en pilt, som blev buren
ut till de äldste, som skulle bestämma
om han som rov skulle lämnas åt djuren

eller bli knäsatt och upptas som broder.
Utlagd bland tingsplatsens stenar och stubbar
söker han ivrigt med blicken sin moder,
stirrar förundrad på kretsen av gubbar.

Ängslad av ögon som ruvande drömma,
längtar han dunkelt från tingsplatsens hållar
att hos sin moder få huvudet gömma
kelet bland sovplatsens raggiga fällar.

RESAN

Jag ligger vaken efter slutad dag
och känner hur mitt hjärta slår i takt
med klockans knäpp, liksom propellerslag
ifrån en båt på väg mot okänd trakt.

En regnby ojämnt mot min ruta slår,
likt vågors stänk som omkring stäven yr,
och svart och molnig höstnattshimlen står,
och ingen stjärna blänker som en fyr.

Tyst! Klockans knäpp hörs inte längre till.
Den står; kanhända fjädern har gått av.
Det är som om propellern stode still
och båten stannat mitt på nattmörkt hav.

Blott hjärtat slår så att det nästan hörs.
Jag själv är skeppet, som vid stormens brus
av rastlös motor genom natten förs.
Och ingen fyr, och ingen stjärnas ljus!

KLOCKAN

Jag vilar mig en stund från bok och läxa
och lyss förstrött till väckarklockans knäpp.
Det är som stegen från en surögd häxa
som linkar kring i huset vid sin käpp,

som går från rum till rum, för att betrakta
de barn hon har stängt in i bur och bås,
och välja vilka av dem hon skall slakta
härnäst hon riktigt vill få smort sitt krås.

Det är som om jag sårad låg och bunden
och kände hur min livskraft snabbt försvann,
och hörde hur, en droppe i sekunden,
mitt blod från bädden ner på golvet rann.

Det är som hörde jag i klockans knäppar
All-livets ande evigt jäktad gå,
lik Ahasverus, som med torra läppar
åkallar döden som han ej kan nå.

DVALA

Det är tyst i hela huset.
Inget orkar jag att göra,
bara ligga, bara lyss till suset
ifrån eken, bara höra
hur dalaklockan går och går,
som den har gått sin loja gång i hundrafemti
långa år.

Klockan går och tiden går,
tiden går ifrån mig;
tiden slutar, jag förstår
det är tusen, tusen år
sen jag levde, sen det fanns
Guds gröna jord, en gång, nånstans.
Tid och rum, i går, i dag,
allt är ett och samma slag,
det finns bara, bara jag,
halvt i dvala, trött och svag,
som ej vet om jag är jag

eller är den fluga,
som med evig envishet
surrar dum och lunsigt fet
i en själlös evighets
sommarmkvava stuga.

SAGORNA

På himlen ser jag mörka kvällsmoln draga.
Vid fönstret har jag stått en stund och tittat
på bitar av en plansch som jag har hittat.
Det är en bild till någon barnbokssaga.

Jag har ett minne av hur texten till den
grep mig så djupt, kom mig att vackert drömma;
men själva sagan har jag hunnit glömma,
och fadd och löjlig finner jag nu bilden.

På himlen skrider sakta molnens tåg.
Ack! förr i deras växelspel jag såg
en saga vackrare än alla andra.

Men inte heller den minns jag nu mer.
Mitt hjärta tiger; jag står kall och ser
hur tysta kvällsmoln över himlen vandra.

LIK I LASTEN

Sommarskyar, sagoflotter,
stävande mot solnedgången;
trädens sus blir gröna havsdjups
eko utav böljegången.
Upp likt bubblor ifrån bottnen
stiger alla mina drömmar
för att följa skeppens fåror,
flytande på Lycklandsströmmar.
Lyckoskepp, där Längtans Fåglar
vilar sig en stund på masten,
akta er för skär och bankar.
Ofärd seglar snart i kapp er;
ni for ut på falska papper,
alla mina sjuka tankar
fraktar ni, som lik i lasten.

PANISK SKRÄCK

Träden böjer för kvällens vind
kronorna samman, som kind mot kind,
talar sakta med dämpad röst
tungsinta ord om frost och höst.
Ängslig jag hör deras tunga sus,
liksom ett barn som vid kvällseldens ljus
lyss på de vuxna, som sorgset fast lugnt
talar om allt som gör livet tungt;
lågmält, så barnet ej skall förstå
den sorg som det tids nog får lära ändå.

ANDEN I FLASKAN

»Jag är som anden uti kopparkruset
som sänkts i havet på profetens ord.
Som sakta vågskvalp hör jag böljebruset
när frisk en vårstorm far kring hav och jord.

Allah, släpp ut mig nu ur fångarhuset
och låt mig kämpa i din här; du vet
hur hett jag älskar striderna och ljuset,
men ock din viljas höga helighet.

Gav du mig ädelt mod och styrka, Herre,
blott för att jag skall känna tvånget värre;
tills jag blir hätsk och vrängsint i min bur?

Så ropar jag, men proppen går ej ur.»
»Allah tycks frukta, att om lös han gav dig,
så blev det, som i sagan, rök blott av dig.»

AMULETTEN

AMULETTEN

En magisk glans den gröna stenen sänder,
som var den från en annan värld, ett stycke
av stjärnmateria, som av andars händer
blev slipat bort den gång, när till ett smycke
på nattens dräkt den stjärna formad vart,
vars ljus, grönskimrande och underbart,
först lärt mig längta bort till stjärnors länder.

Som när ur snäckans vindlar höres sjunga
ett eko från ett glömt Atlantis' dalar,
hör jag ur silvrets linjer, ädelt tunga,
Det Evigt Skönas väsende, som talar
sitt främlingsspråk, vars oförstådda ljud
nå till mitt öra som ett dunkelt bud
från andra världar, tidlöst evigtunga.

Jag ser på stenens glans i måneljuset;
likt sagans hittebarn när tyst det vrider

på ringen, som det bar då halvförfruset
det hittades av främlingar omsider;
som hade ringen, likt Aladdins ring,
en ande, som kom fram när den vreds kring,
och som bar med sig bud från fadershuset.

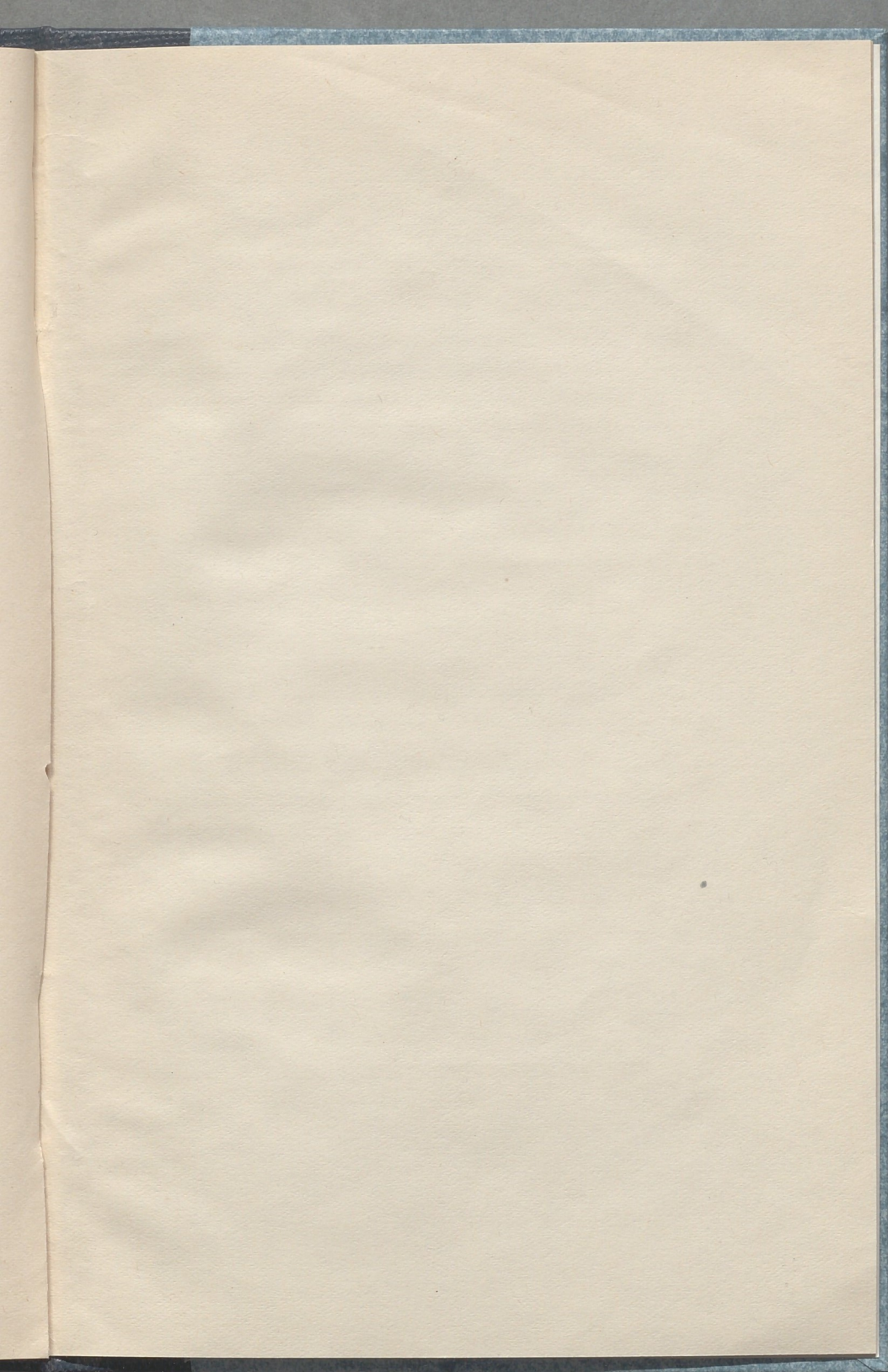

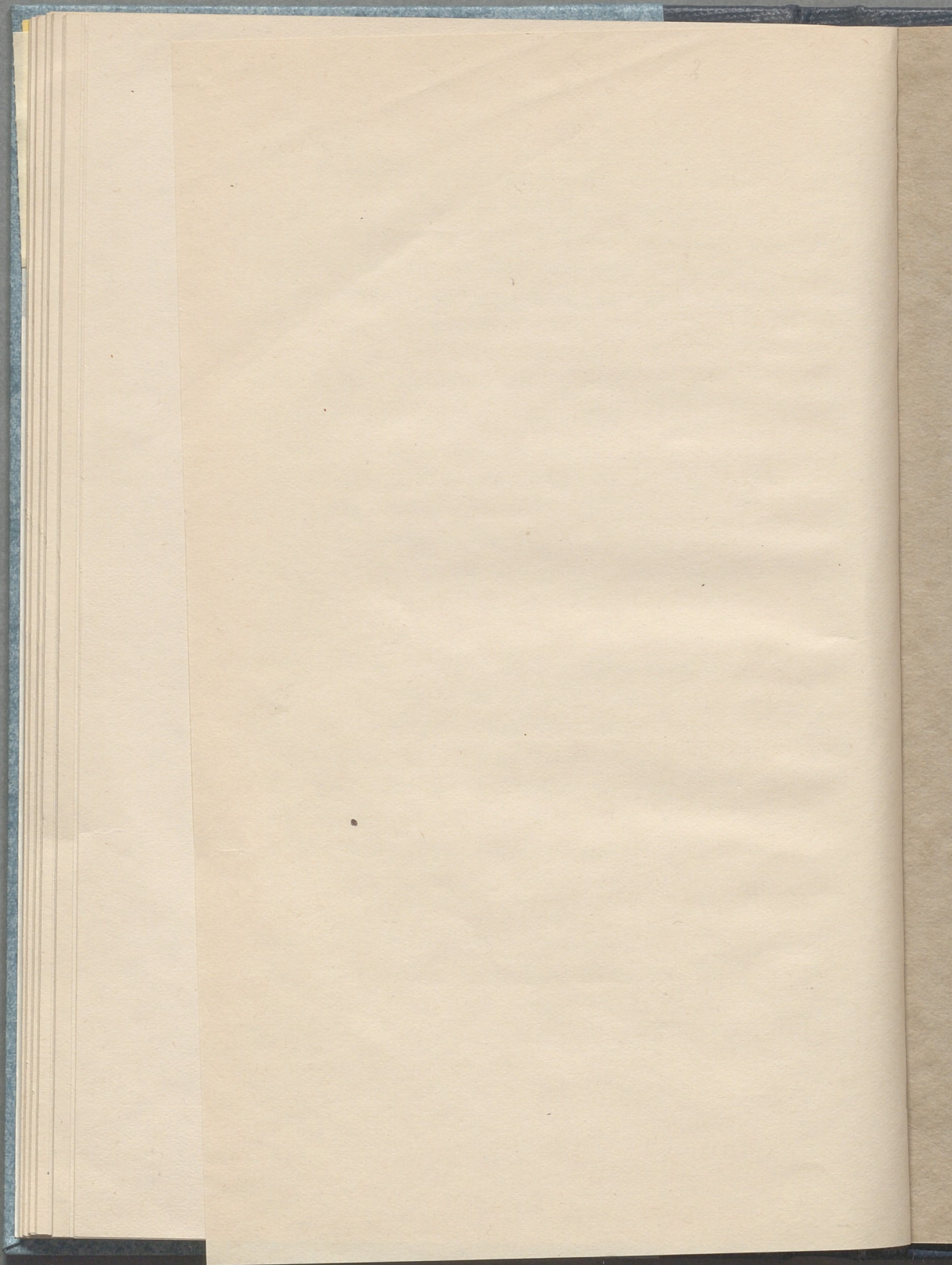
22
De tränger som det har de hufvudsaken
det tillfälliga av förhållanden omständigheter
som hade tränger till tillståndet
en enda som kom från den yttre kring
och som har varit i den yttre kring

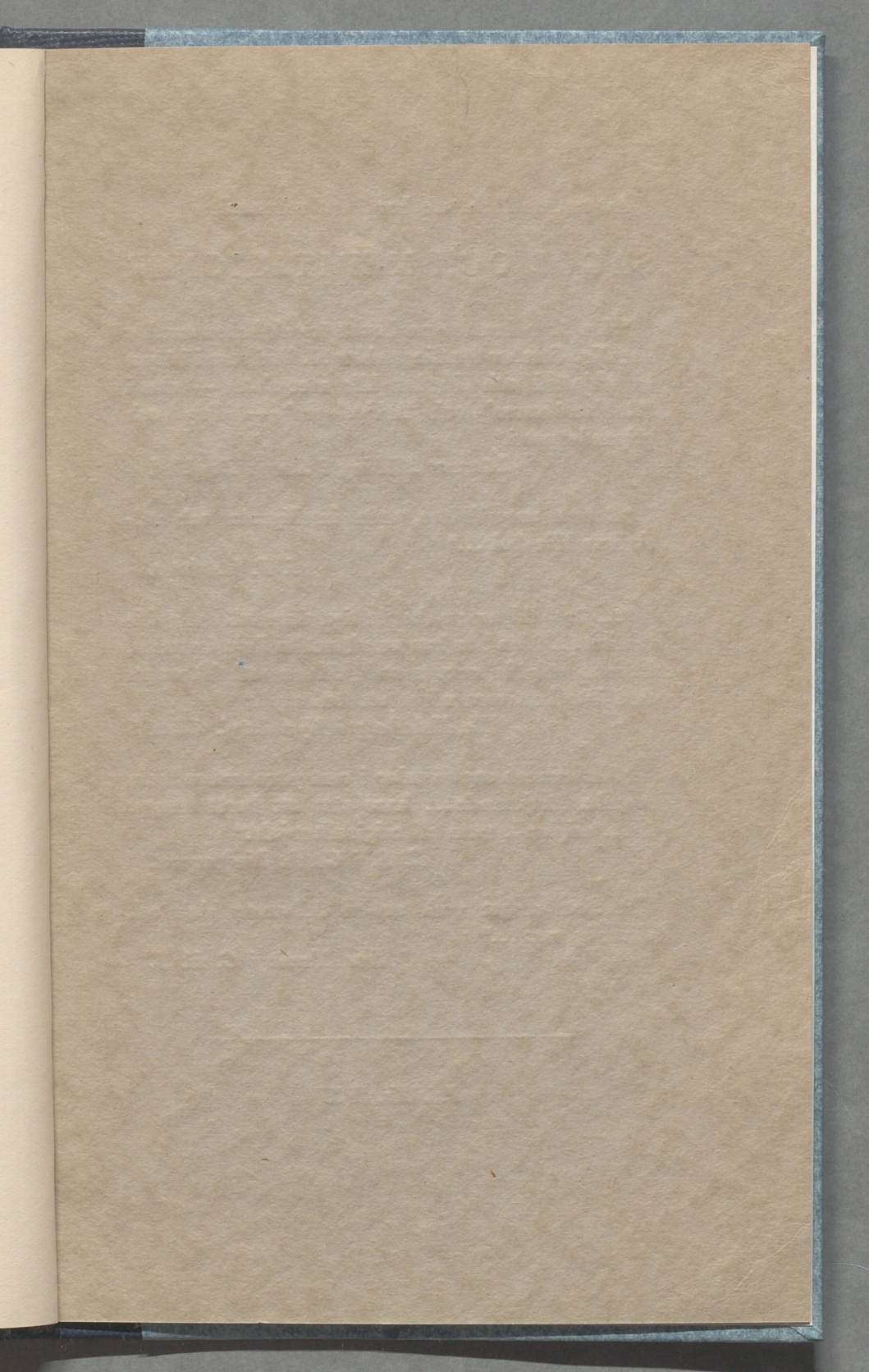
De tränger som det har de hufvudsaken
det tillfälliga av förhållanden omständigheter
som hade tränger till tillståndet
en enda som kom från den yttre kring
och som har varit i den yttre kring

De tränger som det har de hufvudsaken
det tillfälliga av förhållanden omständigheter
som hade tränger till tillståndet
en enda som kom från den yttre kring
och som har varit i den yttre kring

De tränger som det har de hufvudsaken
det tillfälliga av förhållanden omständigheter
som hade tränger till tillståndet
en enda som kom från den yttre kring
och som har varit i den yttre kring

Av samme författare har förut utkommit:

SAGOR OCH MEDITATIONER

“Han är redan mogen konstnär och boken smakar ovanligt litet av förstlingsarbete... Vad som i början är älskvärd och fin lek, blir mot slutet — som i 'Världserövraren' och 'Arkipelagen' — djup och gripande poesi.”

Lännart Ribbing i Lunds Dagblad.

“Denna anspråkslösa, men intelligenta och väl-skrivna lilla bok...”

I. P. i Arbetet.

“... är fylld av mycket luftiga ting: stil och spiritualitet... Men han kan också smälta ihop fantasien, idéerna och 'le sens moral' till en artistisk enhet som inte kan vara något att ändra på.”

Olle Holmberg i Nya Dagl. Alleh.

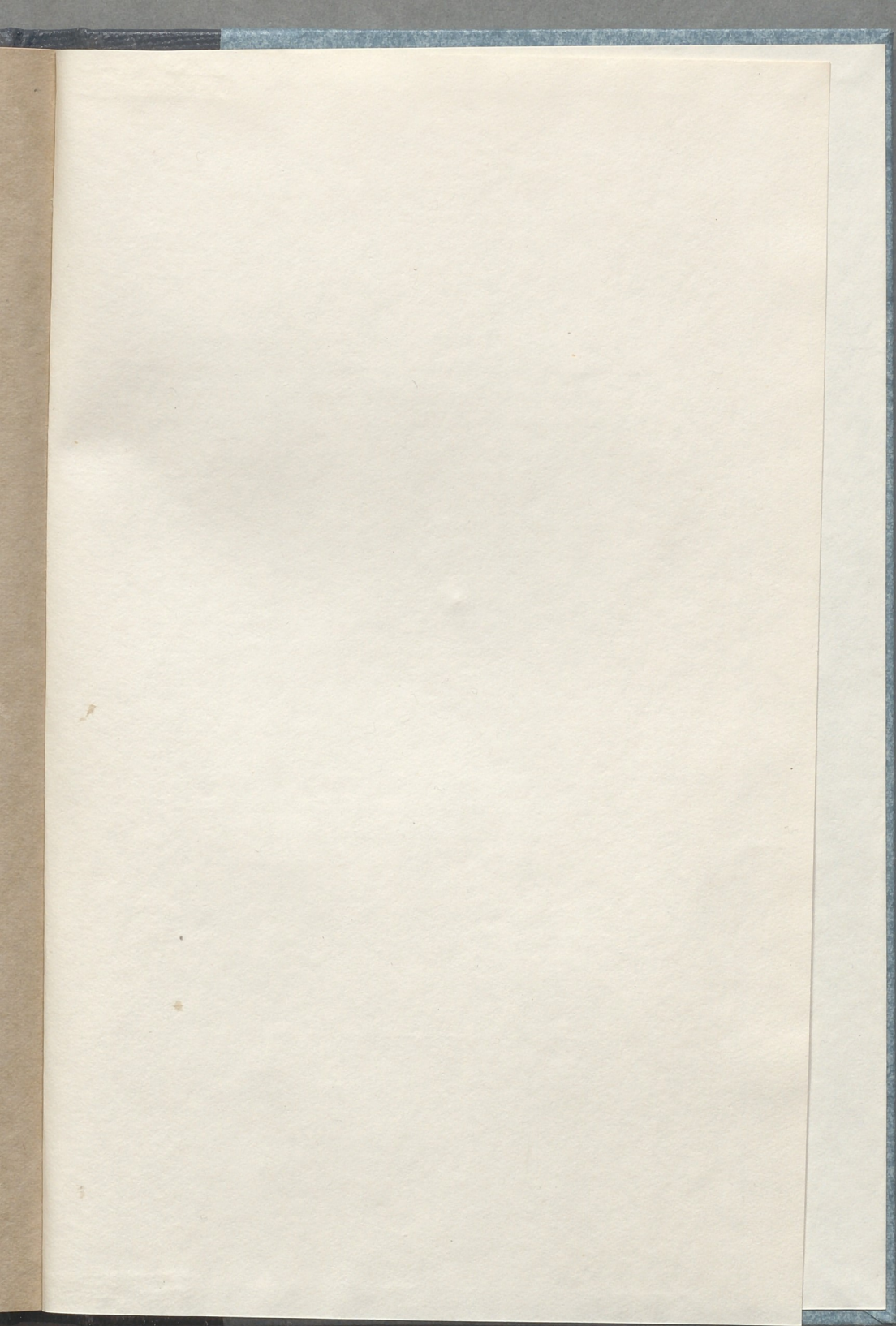
“Författarens sagofé talar i rent yttre avseende sin svenska förtjusande... hans sätt att berätta sagor är... originellt utan all originalitetsjakt.”

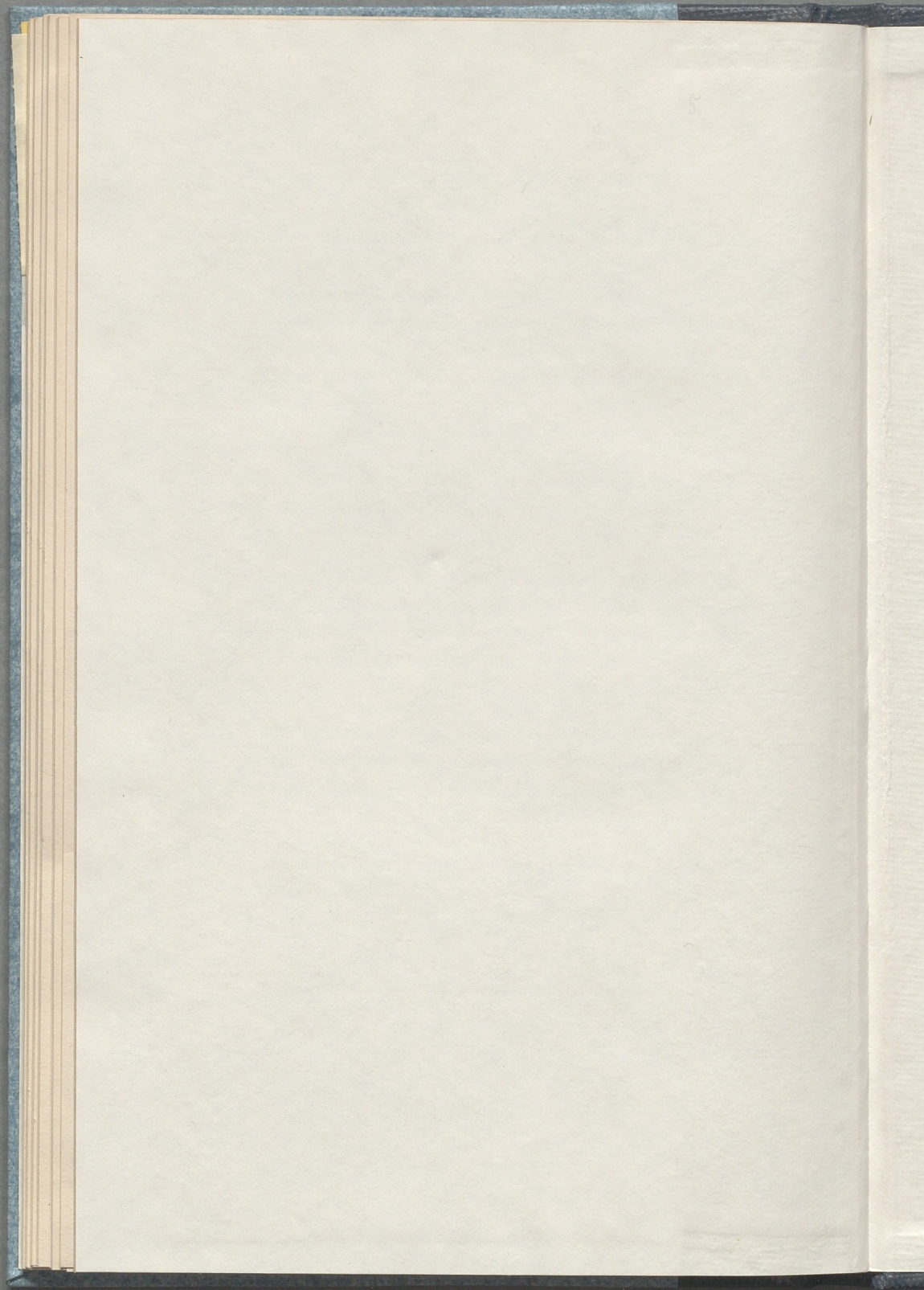
E. B. i Göteb. Morgonpost.

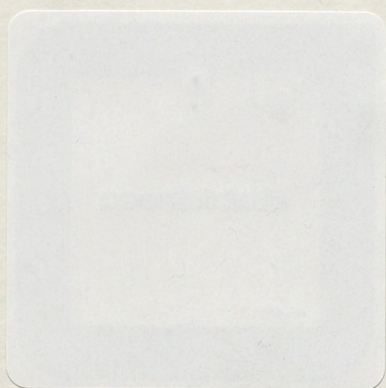
“... ett moget verk av en fullvuxen, klok och allvarlig man...”

Ivar Harrie i G. H. T.

Pris Kr. 2: 75

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 466 250